

Οι Δεοντολογικές Αρχές για τη Διαφύλαξη της Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς

1. Οι κοινότητες, οι ομάδες και, κατά περίπτωση, τα άτομα πρέπει να έχουν τον πρωτεύοντα ρόλο στη διαφύλαξη της δικής τους άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς.
2. Το δικαίωμα κοινοτήτων, ομάδων και, κατά περίπτωση, ατόμων, να συνεχίζουν τις πρακτικές, αναπαραστάσεις, εκφράσεις, γνώσεις και δεξιότητες, απαραίτητο στοιχείο για τη διασφάλιση της βιωσιμότητας της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς, πρέπει να αναγνωρίζεται και να γίνεται σεβαστό.
3. Ο αμοιβαίος σεβασμός καθώς και ο σεβασμός και η αμοιβαία εκτίμηση της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς πρέπει να εφαρμόζονται μέσα από αλληλεπιδράσεις μεταξύ κρατών και μεταξύ κοινοτήτων, ομάδων και, κατά περίπτωση, ατόμων.
4. Κάθε αλληλεπίδραση με τις κοινότητες, τις ομάδες και, κατά περίπτωση, τα άτομα που δημιουργούν, διαφυλάττουν, διατηρούν και μεταβιβάζουν την άυλη πολιτιστική κληρονομιά πρέπει να χαρακτηρίζεται από διαφανή συνεργασία, διάλογο, διαπραγμάτευση και διαβούλευση, και να προϋποθέτουν την ελεύθερη, προγενέστερη, διαρκή και ενημερωμένη συγκατάθεσή τους.
5. Η πρόσβαση κοινοτήτων, ομάδων και ατόμων στα μουσικά όργανα, αντικείμενα, χειροτεχνήματα, πολιτιστικούς και φυσικούς χώρους και τόπους μνήμης, η ύπαρξη των οποίων είναι απαραίτητη για την έκφραση της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς, πρέπει να διασφαλίζεται ακόμα και σε συνθήκες ένοπλης σύρραξης. Εθιμικές πρακτικές που διέπουν την πρόσβαση σε άυλη πολιτιστική κληρονομιά πρέπει να γίνονται πλήρως σεβαστές, ακόμα και όταν αυτές δύνανται να περιορίσουν ευρύτερα την πρόσβαση του κοινού.
6. Κάθε κοινότητα, ομάδα ή άτομο πρέπει να εκτιμά τη δική του άυλη πολιτιστική κληρονομιά και αυτή η άυλη πολιτιστική κληρονομιά δεν πρέπει να υποβάλλεται στην κρίση τρίτων όσον αφορά την αξία της.
7. Κοινότητες, ομάδες και άτομα που δημιουργούν άυλη πολιτιστική κληρονομιά πρέπει να επωφελούνται από την προστασία των ηθικών και υλικών συμφερόντων που απορρέουν από μια τέτοια κληρονομιά, και κυρίως από τη χρήση, μελέτη, τεκμηρίωση, προώθηση ή προσαρμογή της από μέλη κοινοτήτων ή άλλους.
8. Η δυναμική και ζωντανή φύση της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς πρέπει να είναι διαρκώς σεβαστή. Η γνησιότητα και η αποκλειστικότητα δεν πρέπει να συνιστούν λόγο ανησυχίας ή εμπόδιο στη διαφύλαξη της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς.
9. Κοινότητες, ομάδες, τοπικοί, εθνικοί και υπερεθνικοί οργανισμοί και άτομα πρέπει να εκτιμούν με προσοχή τις άμεσες ή έμμεσες, βραχυπρόθεσμες ή μακροπρόθεσμες, δυνητικές και οριστικές επιπτώσεις κάθε δράσης που μπορεί

να επηρεάζει τη βιωσιμότητα της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς ή των κοινοτήτων που την εφαρμόζουν.

10. Οι κοινότητες, ομάδες και, κατά περίπτωση, τα άτομα πρέπει να παίζουν σημαντικό ρόλο, προκειμένου να καθορίζουν ό,τι συνιστά «απειλή» της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς τους, συμπεριλαμβανομένων της αποσύνδεσης από τα ευρύτερα πλαίσιά της, της εμπορευματοποίησης και της διαστρέβλωσής της, και να αποφασίζουν πώς να αποτρέψουν και να μετριάσουν τέτοιες απειλές.
11. Η πολιτισμική πολυμορφία και οι ταυτότητες των κοινοτήτων, ομάδων και ατόμων πρέπει να γίνονται πλήρως σεβαστές. Στο πλαίσιο των αξιών που είναι αναγνωρισμένες από τις κοινότητες, ομάδες και άτομα και της ευαισθητοποίησης σε πολιτισμικά πρότυπα, ο σχεδιασμός και η εφαρμογή των μέτρων διαφύλαξης πρέπει να αποδίδουν ιδιαίτερη προσοχή στην ισότητα των δύο φύλων, στη συμμετοχή των νέων και στον σεβασμό των εθνοτικών ταυτοτήτων.
12. Η διαφύλαξη της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς είναι προς το γενικό συμφέρον της ανθρωπότητας και γι' αυτό πρέπει να υλοποιείται μέσω της συνεργασίας μεταξύ διμερών, υπο-περιφερειακών, περιφερειακών και διεθνών μερών. Ωστόσο, οι κοινότητες, οι ομάδες, και κατά περίπτωση, τα άτομα δεν πρέπει να αποξενώνονται από τη δική τους άυλη πολιτιστική κληρονομιά».